

[Pelle Voigt]

Jeg synes, at fru Lissa Mathiasens bemærkninger om at tage udgangspunkt i dette forslag og drøfte det er vigtige. Vi så egentlig gerne ikke alene ungdomsboliger, men også den private udlejningssektor og andre boliger styret på en sådan måde, at hvis ejeren, altså udlejeren af den pågældende ejendom, var i den situation, at ejendommen faktisk blev forvaltet af de lejere, der boede i den, og ejeren var utilfreds med den vedligeholdelsesstandard, som lejlighederne eller bygningen henlå i, så var det ejeren, der kunne indklage beboerne for ikke at sørge for, at den fornødne vedligeholdelse var i orden. Det ville vel at mærke forudsætte, at det var beboerne, der kontrollerede, hvordan vedligeholdelsen fandt sted, og kontrollerede vedligeholdelsesmidlerne, noget, som er en helt væsentlig del af vores forslag vedrørende de kommunale udlejningsejendomme.

Jeg tror, at hr. Estrup kan glæde sig til gennemgangen af og diskussionen om, hvordan de private udlejningsejendomme tilstand i Københavns Kommune er, og at det vil gå op for boligudvalget, at vi her står over for et problem af et ganske kolossalt omfang. Jeg glæder mig over det tilsagn, der ligger om at tage fat på at gøre noget konkret for at demokratisere forholdene i disse udlejningsejendomme. Jeg er helt overbevist om, at medmindre beboerne direkte politisk med vægt nu kommer ind, så vil disse ejendomme ikke blive genoprettet, og deres vedligeholdelsesstandard er i øjeblikket mange steder så lav, at man for længst har passeret det katastrofales grænser.

Jeg skal altså på forskellig led takke ordførerne for et flertal af partierne her i Folketinget og ser frem til en saglig udvalgsbehandling af disse forslag. Kommer der ikke præcis det ud af det, som SF havde regnet med fra begyndelsen, så kan vi dog allerede af førstebehandlingen og diskussionen her i dag se muligheden for en række konkrete politiske fremskridt, der kan medvirke til at løse nogle af de problemer, vi står over for.

Generelt mener vi, at der er al mulig grund til, at boligudvalget, herunder boligministeren og hans retspolitiske folk med de betragtninger, som de måtte gøre sig, får lejlighed til under udvalgsarbejdet at gøre sig bekendt med den legalisering af husbesættelser, som har fundet sted i en række andre vesteuropæiske lande, sådan at vi kan se,

dels hvad lovgivningen indebærer, dels hvilke virkninger den har haft i storbyer som f.eks. Amsterdam og London og andre steder. Når man ser, hvordan en sådan lovgivning faktisk har fungeret andre steder, tror jeg, der vil være en langt større forståelse for, dels at der i nogle af disse store, knudrede storbysamfund måske ikke er nogen vej uden om at lade folk selv være med til at sørge for, at loven ikke overtrædes, dels at det i virkeligheden kan være en meget, meget stor fordel i stedet for et stort, knudret system med administrative regler at indrette sig sådan, at de væsentlige problemer, som eksisterer, løses af de folk selv i så vidt omfang som muligt, som bor i boligområderne og ved, hvori problemerne består.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 187:

Forslag til lov om ændring af lov om Statens Kunstfond.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.

(Fremsat 28/1 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Lad mig begynde med at sige, at jeg for så vidt kan være enig i en del af de tanker, der ligger bag ved lovforslaget. Det er forståeligt, at børne- og ungdomslitteraturens situation har tiltrukket sig opmærksomhed i de senere